

Goscinny

Sempé

Malý Mikuláš

Mikuláš a jeho přátelé

Mikuláš a jeho přátelé

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2011.

Bořivojova 75, Praha 3

Le petit Nicolas et les copains

By Goscinny / Sempé

Copyright © 1963, by Éditions Denoël

New edition © 2004

All rights reserved.

Z francouzského originálu *Le petit Nicolas et les copains*
přeložila © 1997, 2011 Tamara Sýkorová-Řezáčová

Sazba: Proxima, s.r.o.

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, LiamART

Třetí upravené vydání v českém jazyce

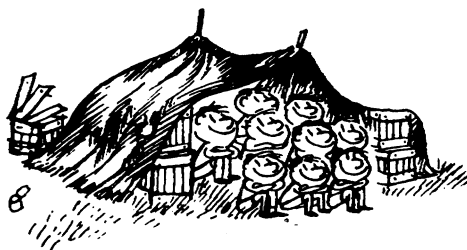
ISBN 978-80-7507-929-9 (pdf)

Goscinny

Sempé

Mikuláš a jeho přátelé

přeložila Tamara Sýkorová-Řezáčová

BB/art

Kryšpín má brýle

Když Kryšpín dnes ráno přišel do školy, byli jsme všichni pekelně překvapení, jelikož měl na nose brýle. Kryšpín je dobrý kamarád, ale je poslední ze třídy, a proto mu asi ty brýle dali.

„To doktor,“ vysvětloval nám Kryšpín, „řekl mým rodičům, že když jsem poslední, je to možná tím, že ve škole špatně vidím. Tak mě dovedli do obchodu s brýlemi a ten pán od brýlí mi prohlédl oči takovým přístrojem, co vůbec nebolí, a pak mě nechal číst spoustu písmen, která nic neznamenal, a nakonec mi dal brýle a teď hurá! už nebudu poslední!“

Mě ty jeho brýle dost překvapily, poněvadž jestli Kryšpín ve škole nevidí, je to hlavně proto, že většinou spí, ale možná že mu ty brýle aspoň zabrání spát. A koneckonců je pravda, že nejlepší žák ze třídy je Celestýn a je jediný, kdo nosí brýle,

i když je nosí jenom proto, abychom mu nemohli dát po kebuli tak často, jak by se nám chtělo.

Celestýn byl otrávený, když viděl Kryšpína s brýlemi. Celestýn je mazánek paní učitelky a má pořád strach, aby některý kluk nebyl nejlepší ze třídy místo něho, a my jsme byli celí šťastní, když jsme si představili, že teď bude nejlepší Kryšpín, který je bezva kluk.

„Viděls mé brýle?“ zeptal se Kryšpín Celestýna. „Teď budu nejlepší ze třídy já a paní učitelka bude posílat pro mapy mě a já budu utírat tabuli. Tralala!“

„Ne, pane! To zas ne, pane!“ řekl Celestýn.

„Nejlepší ze třídy jsem já! A ty nemáš právo chodit do školy s brýlemi!“

„No dovol, jak to, že nemám právo, co je to za nesmysl?“ řekl Kryšpín. „A ty už nebudeš jedinej pitomej mazánek ze třídy! Tralala!“

„A já si řeknu tatínkovi, aby mi taky koupil brýle,“ řekl Viktorín, „a budu taky první!“

„Všichni poprosíme tatínky, aby nám koupili brýle!“ křičel Augustýn. „A budeme všichni nejlepší a budeme všichni mazánci!“

Bylo to příšerné, jelikož Celestýn začal křičet a dal se do breku; říkal, že to je podvod a že nemáme právo být nejlepší, že si bude stěžovat, že ho nikdo nemá rád, že je hrozně nešťastný, že se zabije, a vtom přiběhl Polívka. Polívka je náš dohlížitel a jednou vám vysvětlím, proč mu tak říkáme.

„Co se to děje?“ zařval Polívka. „Celestýne! Proč tu tak brečíte? Podívejte se mi do očí a odpovězte!“

„Chtějí si všichni koupit brýle!“ řekl Celestýn a škytal.

Polívka se podíval na Celestýna, pak se ohlédl na nás, přešel si rukou přes ústa a potom nám řekl:

„Podívejte se mi všichni do očí! Nebudu se pokoušet pochopit, co tady spolu máte. Jediné, co vám mohu říci, je, že jestli vás ještě uslyším, přísně zakročím! Ce-

lestýne, jděte si vypít skleničku vody a nedýchejte přitom a vy ostatní, doufám, že jste rozuměli, tak zdar!“

A odešel s Celestýnem, který pořád ještě škytal.

„Poslouchej,“ zeptal jsem se Kryšpína, „půjčíš nám ty brýle, když nás paní učitelka vyvolá?“

„Jo, a při diktátech!“ dodal Fridolín.

„Při diktátech je budu potřebovat sám,“ řekl Kryšpín, „poněvadž kdybych nebyl první, poznal by tatínek, že jsem neměl na nose brýle, a byly by z toho maléry, jelikož tatínek nemá rád, když někomu půjčuji své věci. Ale při zkoušení, to ano, to se nějak zařídí.“

Kryšpín je opravdu prima kluk a já jsem ho poprosil, aby mi ty brýle půjčil, že si to vyzkouším, ale vůbec si nedovedu představit, jak to Kryšpín udělá, aby byl první, poněvadž s brýlemi vidí člověk všechno šišatě, a když se podívá na své vlastní nohy, má dojem, jako by je měl rovnou u obličeje. Pak jsem dal brýle dál Augustýnovi, který je zas půjčil Viktorínovi, ten je dal Jáchymovi a Jáchym Fridolínovi a ten je hodil Albínovi, který nás rozesmál tím, že dělal, jako když šilhá, a nakonec Vendelínovi, který si je už chtěl nasadit, ale vtom Kryšpín začal dělat drahoty.

„Ty ne,“ řekl Vendelínovi, „ty máš ruce zaplácané od másla, jak pořád jíš ty své chleby, a ty bys mi brýle zamazal. To nemá žádnou cenu, mít brýle, když skrz ně člověk nevidí, a je to příšerná práce, čistit je, a tatínek mi nedovolí dívat se na televizi

a budu znovu poslední jen proto, že mi nějaký moula zamazal brýle svýma tlustýma rukama zaplácánýma od másla!“

Kryšpín si vzal brýle zpátky, ale Vendelínovi se to nelíbilo.

„Chceš je ucejtit na tváři, ty tlustý ruce zaplácány od másla?“ zeptal se Kryšpína.

„Nemůžeš mi nic udělat,“ řekl Kryšpín. „Já mám brýle. Tralala.“

„To je toho,“ řekl Vendelín. „Tak je sundej, ty brejle!“

„Ani nápad, pane!“ řekl Kryšpín.

„Che, vy nejlepší ze třídy,“ řekl Vendelín, „vy jste oba stejní. Zbabělci!“

„Já že jsem zbabělec?“ rozčilil se Kryšpín.

„Ano, pane, jelikož máš brýle!“ křičel Vendelín.

„To se teda uvidí, kdo je zbabělec!“ zařval Kryšpín a sundal si brýle.

Byli oba příšerně rozčilení, ale nemohli se porvat, poněvadž se přiřítíl Polívka.

„Co to zas je?“ zeptal se.

„Nechce, abych si nasadil brýle!“ křičel Vendelín.

„Chce mi zaplácat brýle máslem,“ křičel Kryšpín.

Polívka si zakryl obličej rukama a pak si přejel dlaněmi po tvářích, a v takových okamžicích s ním nejsou žádné žerty.

„Vy dva, podívejte se mi do očí!“ řekl Polívka. „Nevím, co jste si to zase vymysleli, ale o brýlích už nechci slyšet ani slovo! A do zítřka budete časovat: *Nemám mluvit o přestávce hlouposti ani dělat zmatek a nutit tak pana dohlážete, aby zasáhl.* A napíšete to ve všech osobách.“

A šel zazvonit začátek vyučování.

Když jsme se seřadili a šli jsme do třídy, řekl Kryšpín Vendelínovi, že až bude mít ruce suché, že mu ty brýle půjčí. Kryšpín je přece jen prima kluk.

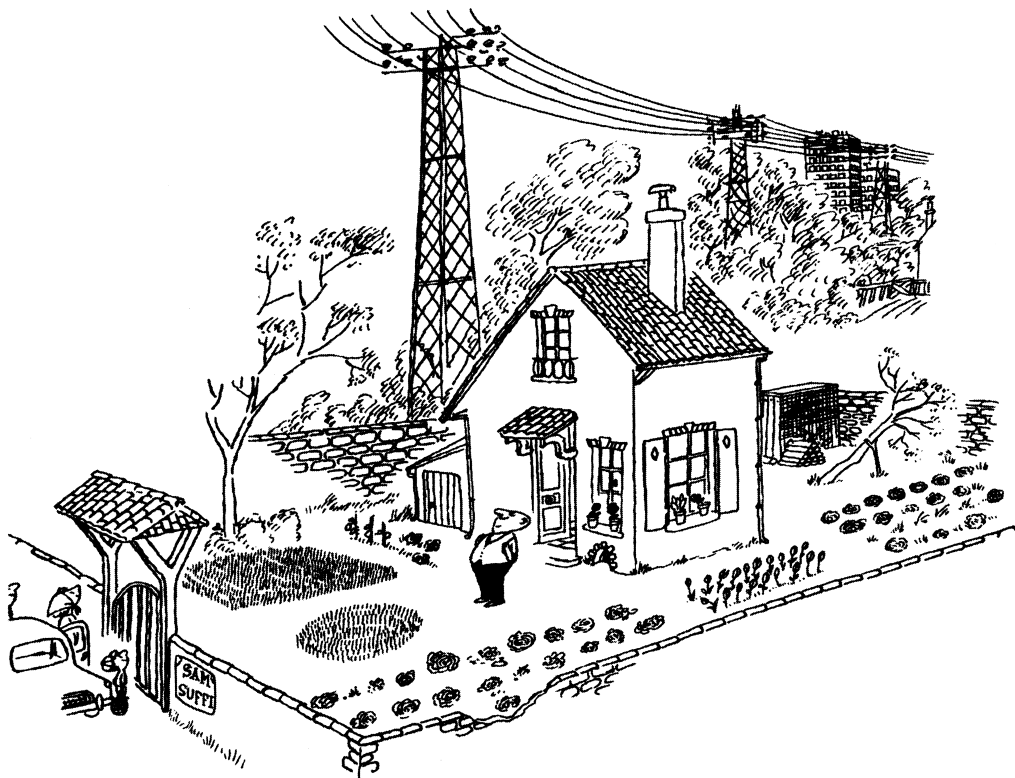
Ve třídě – měli jsme zrovna zeměpis – poslal Kryšpín brýle Vendelínovi, který si pořádně utřel ruce do vesty. Vendelín si brýle nasadil, ale nepřinesly mu štěstí, jelikož neviděl paní učitelku, která se zastavila těsně před ním.

„Přestaňte dělat šašky, Vendelíne!“ zavolala na něho paní učitelka. „A nešilhejte. Kdyby se udělal průvan, zůstane vám to! Za trest jděte ze třídy.“

Vendelín odešel i s brýlemi a málem by byl přitom narazil do dveří, a vtom paní učitelka vyvolala Kryšpína.

A to dá rozum, že to bez brýlí nešlo: Kryšpín slízl pětku.

Nádherný čerstvý vzduch

Dostali jsme pozvání, abychom strávili neděli v nové chatě pana Snahy. Pan Snaha je účetní v úřadě, kde pracuje tatínek, a má kluka asi stejně starého jako já, který je hrozně prima a jmenuje se Bonifác.

Těšil jsem se, jelikož moc rád jezdím na venkov, a tatínek nám pověděl, že si pan Snaha koupil tu chatu teprve nedávno a říkal mu, že není daleko od města. Pan Snaha tatínkovi všechno podrobně vysvětlil do telefonu, tatínek si to zapsal na papír a zdálo se, že není těžké to najít. Jede se pořád rovně, u první červené svítilny se zahne doleva, projede se pod železničním podjezdem, pak zase rovně až na křižovatku, odtud se odbočí doleva a pak ještě jednou doleva, jede se až k bílému statku a potom doprava úzkou polní cestou a pořád rovně, a je to nalevo za benzínovou pumpou.

Vyjeli jsme s tatínkem a maminkou vozem dost časně ráno a tatínek si prozpěvoval, ale pak přestal kvůli ostatním vozům, co byly na silnici. Vůbec jsme se nemohli hnout z místa. Pak tatínek přehlédl červenou svítilnu, kde jsme měli odbočit doleva, ale řekl, že to nevádí, že se na tu cestu dostane z příští křižovatky. Ale na příští křižovatce se hrozně moc pracovalo a pověsili si tam ceduli, na které bylo napsáno: *Objížďka*. Byli jsme v bryndě. Tatínek křičel na maminku, že mu špatně čte ty údaje, co má napsané na papírku. Pak se ptal na cestu spousty lidí, ale nikdo nic nevěděl. K panu Snahovi jsme dojeli skoro v poledne a už jsme se přestali hádat.

Pan Snaha nás přišel přivítat k zahradní brance.

„Hahá!“ zvolal. „To se hned poznají měšťáci. Nechce se vám ráno z postele, co?“

Tatínek mu vysvětlil, že jsme bloudili, a pan Snaha se tvářil překvapeně. „Jak se ti to mohlo stát?“ divil se. „Vždyť se jede pořád rovně!“

A uvedl nás do chaty.

Chata pana Snahy je bezva. Není moc velká, ale je bezva.

„Počkejte chvílku,“ řekl pan Snaha. „Hned zavolám ženu.“ A začal volat: „Kláro! Kláro! Naši přátelé jsou tady!“

Paní Snahová přišla s červenýma očima a se zástěrou plnou černých skvrn, kašlala a řekla nám:

„Ani vám nepodám ruku, jsem celá od uhlí. Už od rána se pokouším rozdělat oheň ve sporáku, a ne a ne se mi to podařit.“

Pan Snaha se rozesmál.

„To je pravda, je to trochu primitivní, ale takový je už život na venkově. Člověk tu nemůže mít elektrický sporák jako ve městě!“

„A proč ne?“ zeptala se paní Snahová.

„Promluvíme si o tom za dvacet let, až přestanu splácet chatu,“ řekl pan Snaha. A znovu se dal do smíchu.

Paní Snahová se nesmála.

Řekla jen:

„Omluvte mě, musím se postarat o oběd. Obávám se, že bude taky velmi primitivní.“